

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

30. travnja 2020.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost – Direktiva 77/388/EEZ – Članak 10. stavak 2. prvi i treći podstavak, članak 17. stavak 1. i članak 18. stavak 2. prvi podstavak – Direktiva 2006/112/EZ – Članak 63., članak 64. stavak 1., članak 66. prvi stavak točke (a) do (c), članak 167. i članak 179. prvi stavak – Isporuka usluga koja je obavljena prije pristupanja Mađarske Europskoj uniji – Točno određivanje cijene te isporuke koje je izvršeno nakon pristupanja – Račun za navedenu isporuku koji je izdan nakon pristupanja i njegovo plaćanje koje je uslijedilo nakon tog pristupanja – Odbijanje prava na odbitak koje se temelji na tom računu zbog zastare – Nadležnost Suda”

U predmetu C-258/19,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a koji je uputila Kúria (Vrhovni sud, Mađarska), odlukom od 7. ožujka 2019., koju je Sud zaprimio 27. ožujka 2019., u postupku

EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft.

protiv

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebviteli Igazgatósága,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: I. Jarukaitis (izvjestitelj), predsjednik vijeća, M. Ilešič i C. Lycourgos, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za mađarsku vladu, M. Z. Fehér i G. Koós, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, L. Havas i J. Jokubauskaitė, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnu odvjetnicu, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: mađarski

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL 1977., L 145, str. 1., u daljnjem tekstu: Šesta direktiva) i Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120. i ispravci SL 2018., L 329, str. 53. i SL 2019., L 289, str. 59.).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društva EUROVIA Ipari, Kereskedelmi, Szállítmányozási és Idegenforgalmi Kft. (u daljnjem tekstu: Eurovia) i Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Žalbeni odjel Državne porezne i carinske uprave, Mađarska) (u daljnjem tekstu: Porezna uprava), o zakonitosti odluke potonjeg tijela kojom je odbijeno Eurovijino pravo na odbitak pretporeza zbog zastare.

Pravni okvir

Pravo Unije

Šesta direktiva

- 3 Člankom 10. Šeste direktive bilo je određeno:

„1. Smatra se da:

- (a) ‚oporezivi događaj‘ je događaj kojim se ispunjavaju zakonski uvjeti potrebni za postojanje obveze obračuna PDV-a;
- (b) ‚obveza obračuna‘ PDV-a nastaje kad porezna vlast ima pravo po zakonu, u danom trenutku, tražiti plaćanje poreza od osobe koja je odgovorna za njezino plaćanje, čak i u slučaju kad je vrijeme plaćanja odgođeno.

2. Oporezivi događaj i obveza obračuna PDV-a nastaju po isporuci robe ili usluga. [...] pružanje usluga koje uzrokuje niz izvoda iz računa ili niz plaćanja smatra se završenim prilikom isteka razdoblja na koja se takvi izvodi iz računa ili plaćanja odnose.

[...]

Odstupajući od gore navedenih odredaba, države članice mogu odrediti da obveza obračuna PDV-a nastaje, vezano uz određene transakcije ili određene kategorije poreznih obveznika, u jednom od sljedećih trenutaka:

- ili ne kasnije od vremena izdavanja računa ili dokumenta koji služi toj svrsi;
- ili ne kasnije od vremena primitka plaćanja;
- ili ako račun ili dokument koji služi toj svrsi nije izdan ili je izdan kasnije, unutar određenog razdoblja od početka naplativog događaja.

[...]” [neslužbeni prijevod]

4 Članak 17. te direktive predviđao je:

„1. Pravo na odbitak nastaje u trenutku kad nastaje obveza obračuna poreza koji se može odbiti.

2. Ako se roba i usluge koriste u svrhu oporezovanih transakcija poreznog obveznika, porezni obveznik ima pravo odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) [PDV] koji se mora platiti ili koji je plaćen za isporuku robe ili usluga koje je za njega izvršio ili će ih izvršiti drugi porezni obveznik;

[...]” [neslužbeni prijevod]

5 Članak 18. navedene direktive pobliže je određivao:

„1. Da bi ostvario pravo na odbitak, porezni obveznik mora:

(a) za potrebe odbitaka sukladno članku 17. stavku 2. točki (a), imati račun [...];

[...]

2. Porezni obveznik može provesti odbitak tako da od ukupnog iznosa poreza koji duguje za dano porezno razdoblje oduzme ukupni iznos poreza za isto razdoblje za koji ima pravo odbitka te ga koristi sukladno stavku 1.

[...]” [neslužbeni prijevod]

Direktiva 2006/112

6 Člankom 411. stavkom 1. Direktive 2006/112 predviđeno je, među ostalim, da se Šesta direktiva stavlja izvan snage. U skladu sa stavkom 2. tog članka, pozivanja na Šestu direktivu smatraju se pozivanjima na odgovarajuće odredbe Direktive 2006/112.

7 Članak 62. Direktive 2006/112 u stavcima 1. i 2. preuzeo je točke (a) i (b) članka 10. stavka 1. Šeste direktive. Članak 63. Direktive 2006/112 sadržava tekst istovjetan stavku 2. prvom podstavku prvoj rečenici tog članka 10., dok je članak 64. stavak 1. Direktive 2006/112 bez bitnih izmjena preuzeo tekst druge rečenice tog prvog podstavka te je članak 66. Direktive 2006/112 u prvom stavku točkama (a) i (c) preuzeo ista pojašnjenja kao što su to ona sadržana u članku 10. stavku 2. trećem podstavku, prvoj, drugoj i trećoj alineji Šeste direktive.

8 Članak 167. Direktive 2006/112 sadržava tekst koji je istovjetan onomu članka 17. stavka 1. Šeste direktive, a članak 168. Direktive 2006/112 u biti odgovara stavku 2. točki (a) tog članka 17.

9 Članak 178. i članak 179. prvi stavak Direktive 2006/112 u biti su preuzeli odredbe članka 18. stavka 1. točke (a) odnosno članka 18. stavka 2. prvog podstavka Šeste direktive.

Mađarsko pravo

- 10 Az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (Zakon br. LXXIV iz 1992. o porezu na dodanu vrijednost) (*Magyar Közlöny* 1992/128 (XII. 19.)), u verziji koja se primjenjivala kada je obavljena isporuka usluga kojoj je riječ u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: raniji Zakon o PDV-u), u članku 16. određivao je:

„(1) Obveza obračuna PDV-a za isporuku robe ili usluga nastaje, ne dovodeći u pitanje odredbe članaka 17. i 18., u trenutku izvršenja ili djelomičnog izvršenja ([...] ,izvršenje’).

(2) Ako ovim zakonom nije drukčije određeno, utvrđivanje trenutka izvršenja uređeno je odredbama Građanskog zakonika.”

- 11 Članak 32. ranijeg Zakona o PDV-u glasio je:

„(1) Porezni obveznik iz članka 34. ima pravo odbiti sljedeće od PDV-a koji je dužan platiti:

(a) iznos poreza koji mu je, u pogledu robe ili usluga koje su mu isporučene, prenio drugi porezni obveznik, uključujući, u slučaju promjena u društvu, njegov pravni prethodnik, ili porezni obveznik na temelju Zakona o pojednostavljenom porezu na dobit; [...].”

- 12 U skladu s člankom 35. ranijeg Zakona o PDV-u:

„(1) Pravo na odbitak može se ostvariti jedino – ne dovodeći u pitanje odredbe Zakona o općem poreznom postupku – ako se raspolože dokumentima kojima se vjerodostojno dokazuje iznos pretporeza. Takvima se smatraju:

(a) računi i pojednostavljeni računi [u slučaju primjene članka 32. stavka 1. točaka (a) i (g)]; [...].”

- 13 Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Zakon br. CXXVII iz 2007. o porezu na dodanu vrijednost) (*Magyar Közlöny* 2007/155 (XI. 16.)), u verziji koja se primjenjivala na dan izdavanja računa o kojem je riječ u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: Zakon o PDV-u), u članku 55. stavku 1. predviđao je da „[o]bveza plaćanja poreza nastupa u trenutku nastanka događaja kojim se stvarno ostvaruje oporeziva transakcija (u daljnjem tekstu: izvršenje).”

- 14 Člankom 119. stavkom 1. Zakona o PDV-u bilo je određeno da „[p]ravo na odbitak poreza nastaje, ako ovim zakonom nije drukčije određeno, u trenutku u kojem treba obračunati dugovani porez koji odgovara pretporezu (članak 120.)”.

- 15 U skladu s člankom 120. Zakona o PDV-u:

„Ako porezni obveznik, koji djeluje u tom svojstvu, na drugi način upotrebljava ili iskorištava robu ili usluge kako bi obavio oporezivu isporuku robe ili usluga, on ima pravo odbiti od poreza koji je dužan platiti:

(a) porez koji je prenio drugi porezni obveznik, uključujući osobe ili organizacije koje su obveznici pojednostavljenog poreza na dobit, u pogledu stjecanja robe ili primanja usluga; [...].”

16 Članak 127. Zakona o PDV-u određivao je:

„(1) Ostvarenje prava na odbitak uvjetovano je materijalnim zahtjevom da porezni obveznik osobno raspolaže:

(a) u slučaju iz članka 120. točke (a), računom izdanim na njegovo ime kojim se utvrđuje da je transakcija izvršena; [...]”

17 Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Zakon br. XCII iz 2003. o Zakoniku o poreznom postupku) (*Magyar Közlöny* 2003/131 (XI. 14.)) u članku 164. predviđao je:

„(1) Pravo na obračun poreza zastarijeva nakon proteka pet godina od posljednjeg dana kalendarske godine u kojoj je trebalo podnijeti poreznu prijavu, ili u kojoj je, ako porezna prijava nije podnesena, trebalo platiti porez. Osim ako ovim zakonom nije drugačije određeno, pravo na podnošenje zahtjeva za javne potpore i pravo na podnošenje zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa zastarijevaju nakon proteka pet godina od posljednjeg dana kalendarske godine u kojoj su nastala takva prava.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

18 Eurovia je 12. studenoga 1996. i 17. rujna 1997. s trgovačkim društvom (u daljnjem tekstu: poduzetnik) sklopila ugovore o djelu čiji je predmet bilo izvođenje radova na nadzemnim telekomunikacijskim mrežama. Budući da je između Eurovije i poduzetnika nastao spor u pogledu iznosa cijene, Eurovia mu je isplatila tek dio tog iznosa.

19 Poduzetnik je zatim pokrenuo sudski postupak povodom kojeg je Fővárosi Ítéltábla (Žalbeni sud u Budimpešti, Mađarska) donijela odluku od 17. rujna 2004., kojom je Euroviji naložila plaćanje 19 703 394 mađarske forinte (HUF) (oko 59 000 eura), uvećano za kamate, a koja je bila potvrđena presudom Legfelsőbb Bírósága (Vrhovni sud, Mađarska) od 5. listopada 2010. Eurovia je platila taj iznos nakon postupka izvršenja.

20 Na Eurovijin zahtjev, poduzetnik je 15. lipnja 2011. izdao račun u kojem je kao datum izvršenja transakcije o kojoj je riječ u glavnom postupku bio naveden 6. lipnja 2011. U svojoj poreznoj prijavi koja se odnosila na treće tromjesečje 2011. Eurovia je na temelju tog računa odbila iznos PDV-a od 3 940 679 HUF (oko 11 800 eura).

21 Nakon što je provela nadzor koji je prethodio plaćanju, Porezna uprava je utvrdila da je Eurovia nezakonito izvršila taj odbitak te joj je izrekla poreznu kaznu u iznosu od 394 000 HUF (oko 1200 eura). Prema mišljenju te uprave, na temelju članka 36. stavka 1. točke (a) i članka 16. stavka 15. ranijeg Zakona o PDV-u, zastarni rok počeo je teći 31. prosinca 2004. pa je pravo na povrat pretporeza prestalo 31. prosinca 2009.

22 Nakon sudskog postupka koji je Eurovia pokrenula protiv te odluke, Kúria (ranije Legfelsőbb Bíróság) (Vrhovni sud, Mađarska) je potonju poništila odlukom donesenom 2014. jer članak 16. stavak 15. ranijeg Zakona o PDV-u nije primjenjiv i jer je datum izvršenja transakcije o kojoj je riječ u glavnom postupku određen primjenom općih zakonskih odredbi.

23 U okviru novog postupka Porezna uprava, oslanjajući se na odluku Fővárosi Ítéltábla (Žalbeni sud u Budimpešti) od 17. rujna 2004., odredila je da je datum izvršenja transakcije o kojoj je riječ u glavnom postupku 16. studenoga 1998. te je osporila pravo na odbitak PDV-a zbog njegove zastare, s obzirom na to da je u ranijem Zakonu o PDV-u datum nastanka prava na odbitak poreza bio povezan s datumom kada je nastala obveza obračuna tog poreza u odnosu na dobavljača. Budući da je

transakcija o kojoj je riječ u glavnom postupku stvarno izvršena 16. studenoga 1998., račun koji je izdao poduzetnik sadržavao je pogrešan datum, s obzirom na to da se pojam „izvršenje” transakcije nije odnosio na datum plaćanja, nego na datum njezina konkretnog izvršenja.

- 24 Eurovia je podnijela tužbu protiv te nove odluke u kojoj je osobito tvrdila da, dok nije izdan račun, ne nastaje pravo na odbitak PDV-a. Ta je tužba odbijena u prvostupanjskom postupku jer osobito nije bilo osporeno da je poduzetnik ispunio obveze koje je imao na temelju ugovora što ih je sklopio s Eurovijom od 1998. i jer je Porezna uprava, slijedom toga, pravilno smatrala da je pravo na odbitak PDV-a zastarjelo.
- 25 Eurovia je podnijela kasacijsku žalbu Kúriji (Vrhovni sud), sudu koji je uputio zahtjev, u kojoj je, među ostalim, navela da se, s obzirom na to da nije postojao račun, ona nije mogla pozivati na svoje pravo na odbitak PDV-a, da, naime, sve dok uvjeti za ostvarenje tog prava na odbitak nisu ispunjeni ne teče zastarni rok i da ona zbog nesigurnosti u iznos tražbine nije ispunila obvezu izdavanja računa. Porezna uprava zahtijeva odbijanje žalbe.
- 26 Sud koji je uputio zahtjev pita se je li, u slučaju spora među strankama koji se tiče izdavanja računa za isporuku usluga, ako je cijena utvrđena sudskom odlukom, a račun je izdan tek nakon njezina stvarnog plaćanja, moguće ne uzeti u obzir pravilo sadržano u Šestoj direktivi i Direktivi 2006/112 koje se odnosi na izvršenje predmetne transakcije i njezino oporezivanje i je li moguće ne primijeniti nacionalno zakonodavstvo u području zastare prava na odbitak PDV-a.
- 27 U predmetnom slučaju zbog spora među strankama račun je izdan tek tijekom 2011. Taj sud stoga smatra da je za Euroviju pravo na odbitak PDV-a moglo nastati tek u tom trenutku i da rok koji se primjenjuje za ostvarivanje tog prava na odbitak treba računati od trenutka u kojem je iznos PDV-a o kojem je riječ u glavnom postupku plaćen državnoj riznici i izdan je račun. Stajalište Porezne uprave čini mu se protivnim načelu neutralnosti PDV-a, s obzirom na to da je ostvarenje prava na odbitak PDV-a uskraćeno zbog strogog tumačenja toga što predstavlja datum izvršenja transakcije a da pritom nisu uzete u obzir osobitosti ovog predmeta.
- 28 On se također pita može li činjenica da Eurovia nije svojevrijedno ispunila svoju obvezu plaćanja, zbog čega je račun izdan kasnije, utjecati na ostvarenje njezina prava na odbitak PDV-a.
- 29 U tim je okolnostima Kúria (Vrhovni sud) odlučila prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Protivi li se načelu porezne neutralnosti i formalnim uvjetima za pravo na odbitak praksa države članice koja, prilikom primjene prava na odbitak poreza, isključivo uzima u obzir trenutak u kojem je nastao oporezivi događaj, a ne uzima u obzir činjenicu da je opseg izvršenja bio predmet građanskog spora između stranaka koji se riješio sudskim putem i da je račun izdan tek nakon donošenja pravomoćne presude?
 2. U slučaju potvrdnog odgovora, je li moguće prekoračiti zastarni rok za ostvarenje prava [na odbitak PDV-a], koji je propisom države članice utvrđen na pet godina od trenutka isporuke usluga?
 3. U slučaju potvrdnog odgovora, utječe li na ostvarenje prava [na odbitak PDV-a] postupanje primatelja računa u ovom predmetu, koji je ugovaratelju isplatio naknadu, utvrđenu u pravomoćnoj presudi, tek nakon što je ugovaratelj pokrenuo ovršni postupak, zbog čega je račun izdan tek nakon isteka zastarnog roka?”

Nadležnost Suda

- 30 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, Sud je nadležan tumačiti pravo Unije u pogledu njegove primjene u novoj državi članici isključivo od dana njezina pristupanja Uniji (presude od 10. siječnja 2006., *Ynos*, C-302/04, EU:C:2006:9, t. 36. i od 27. lipnja 2018., *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 17. i navedena sudska praksa).
- 31 Iz toga, među ostalim, proizlazi da Sud nije nadležan tumačiti direktive Unije koje se odnose na PDV ako razdoblje za koje se naplaćuje porez o kojem je riječ u glavnom postupku prethodi pristupanju dotične države članice Uniji (presuda od 27. lipnja 2018., *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 18. i navedena sudska praksa).
- 32 U skladu s odlukom kojom se upućuje prethodno pitanje, isporuka usluga u odnosu na koju je ostvareno pravo na odbitak PDV-a o kojem je riječ u glavnom postupku obavljena je 16. studenoga 1998., odnosno prije pristupanja Mađarske Uniji 1. svibnja 2004.
- 33 S tim u vezi, valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 10. stavkom 2. prvim podstavkom prvom rečenicom Šeste direktive i člankom 63. Direktive 2006/112, oporezivi događaj i obveza obračuna PDV-a nastaju po isporuci robe ili usluga.
- 34 Stoga, pod pretpostavkom da je isporuka usluga o kojoj je riječ u glavnom postupku bila uređena pravilima poput onih predviđenih Šestom direktivom, ta je isporuka obavljena i obveza obračuna PDV-a nastala je prije pristupanja Mađarske Uniji (vidjeti analogijom presudu od 27. lipnja 2018., *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 21.).
- 35 S tim u vezi, valja dodati da, s jedne strane, iz navedene isporuke nije nastao niz izvoda iz računa ili niz plaćanja, u smislu članka 10. stavka 2. prvog podstavka druge rečenice Šeste direktive ili članka 64. stavka 1. Direktive 2006/112, na temelju čega se može smatrati da je ta isporuka obavljena prilikom isteka razdoblja na koja se svaki izvod iz računa ili svako plaćanje odnosi.
- 36 Točno je da iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da je Eurovia isprva platila tek dio cijene za isporuku o kojoj je riječ u glavnom postupku i da je, tek kada je cjelokupni iznos koji se za nju duguje konačno utvrđen sudskom odlukom tijekom 2010., Eurovia platila tu cjelokupnu cijenu. Međutim, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da u glavnom postupku nije potrebno odlučiti o tome mogu li takve okolnosti biti obuhvaćene tim odredbama, nego se on odnosi na to je li Porezna uprava osnovano smatrala da je zastarni rok za Eurovijino pravo na odbitak PDV-a plaćenog za tu isporuku mogao početi teći prije nego što je za njega izdan račun.
- 37 Slijedom toga, činjenica da je Eurovia platila cjelokupnu cijenu isporuke o kojoj je riječ u glavnom postupku tek tijekom 2011. ne utječe na utvrđenje sadržano u točki 34. ove presude.
- 38 S druge strane, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje ne proizlazi da je u glavnom postupku riječ o situaciji poput one iz članka 10. stavka 2. trećeg podstavka prve i treće alineje Šeste direktive i iz članka 66. prvog stavka točaka (a) do (c) Direktive 2006/112, u kojoj se nastanak obveze obračuna poreza temelji na izdavanju računa, primitku plaćanja ili isteku određenog roka od datuma nastanka oporezivog događaja, u skladu s odredbom nacionalnog prava koja je donesena na temelju jedne od tih odredaba.
- 39 Što se tiče prava na odbitak PDV-a predviđenog Šestom direktivom i Direktivom 2006/112, ono je, kako materijalno tako i vremenski, izravno povezano s nastankom obveze obračuna pretporeza dugovanog ili plaćenog za robu i usluge (vidjeti u tom smislu presudu od 27. lipnja 2018., *Varna Holideis*, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 22.).

- 40 Naime, pravo poreznih obveznika da od PDV-a kojega su porezni obveznici odbiju pretporez koji se duguje ili koji je plaćen za robu koju su stekli i usluge koje su primili temeljno je načelo zajedničkog sustava PDV-a uspostavljenog zakonodavstvom Unije. Kao što je to Sud više puta naglasio, pravo na odbitak iz članka 17. do 20. Šeste direktive, a koje je sada predviđeno člankom 167. i sljedećima Direktive 2006/112, čini sastavni dio mehanizma PDV-a te se ono u načelu ne može ograničiti. Posebno, ono se ostvaruje odmah za sve poreze koji su teretili ulazne transakcije (vidjeti presude od 29. srpnja 2010., Profaktor Kulesza, Frankowski, Józwiak, Orłowski, C-188/09, EU:C:2010:454, t. 19. i navedenu sudsku praksu te od 27. lipnja 2018., Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 23. i navedenu sudsku praksu).
- 41 Kako je to bilo određeno u članku 17. stavku 1. i članku 18. stavku 2. prvom podstavku Šeste direktive, koji je u biti preuzet člankom 167. i člankom 179. prvim stavkom Direktive 2006/112, pravo na odbitak PDV-a načelno se ostvaruje u istom razdoblju u kojem je on nastao, odnosno u trenutku kad nastane obveza obračuna poreza (vidjeti u tom smislu presude od 8. svibnja 2008., Ecotrade, C-95/07 i C-96/07, EU:C:2008:267, t. 41. i od 27. lipnja 2018., Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 24. i navedenu sudsku praksu).
- 42 Iz toga slijedi da – u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 30. i 31. ove presude – Sud nije nadležan za davanje odgovora na postavljena pitanja, s obzirom na to da se ona tiču obveze izvršavanja prava na odbitak koje se odnosi na isporuke usluga obavljene prije pristupanja Mađarske Uniji (vidjeti analogijom presudu od 27. lipnja 2018., Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 25.).
- 43 Osim toga, Sud je već presudio da puko postojanje elementa koji je nastupio nakon pristupanja dotične države članice Uniji i koji je povezan s okolnostima koje prethode tom datumu, a dovele su do njega, nije dostatno da bi Sud postao nadležan za davanje odgovora na prethodna pitanja koja se odnose na tumačenje direktive (presuda od 27. lipnja 2018., Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 30. i navedena sudska praksa).
- 44 Stoga na temelju činjenice da je točna cijena koja se duguje za isporuku usluga o kojoj je riječ u glavnom postupku određena tek nakon datuma pristupanja Mađarske Uniji i da je, slijedom toga, tek nakon tog datuma plaćen ukupan iznos te cijene i izdan račun koji se odnosi na tu isporuku na temelju koje je ostvareno pravo na odbitak o kojem je riječ u glavnom postupku, Sud ne može, u okolnostima konkretnog slučaja, postati nadležan za tumačenje Šeste direktive ili Direktive 2006/112, s obzirom na to da su sve te činjenice neodvojivo povezane s isporukom usluga u odnosu na koju je nesporno da je obavljena prije tog pristupanja (vidjeti analogijom presudu od 27. lipnja 2018., Varna Holideis, C-364/17, EU:C:2018:500, t. 31.).
- 45 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da Sud nije nadležan za davanje odgovora na pitanja koja je postavila Kúria (Vrhovni sud).

Troškovi

- 46 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

Sud Europske unije nije nadležan za davanje odgovora na pitanja koja je postavila Kúria (Vrhovni sud, Mađarska).

Potpisi